

Aby na piano svět hrál dál

Zuzana Ceralová Petrofová stojí včele hradecké společnosti Petrof už čtrnáctý rok. V rozhovoru pro MF DNES prozradila tajemství úspěchu, ale varovala před krizí.

Kateřina Vaničková
redaktorka
MF DNES

Zuzana Ceralová Petrofová se pravidelně umísťuje v žebříčku nejvlivnějších žen Česka, který sestavuje časopis Forbes. „Beru to jako ocenění naší každodenní práce, člověk se nejednou na chvíli zastaví. Samozřejmě je pro mě důležité, že někdo naši práci vnímá a hodnotí. Je to úspěch celé firmy - rodiny a zaměstnanců,“ říká.

Pro mnoho žen, které podnikají, jste jistě inspirací. Co byste jim doporučila na cestě k úspěchu?

Určitě, aby byly trpělivé a nevzdávaly se, když jim něco nejde. Není samozřejmostí, že všechno jde na první dobrou. Podnikatel musí být trpělivý a musí dnes a denně pracovat, překonávat překážky, aby dostal, co chce. Sama říkám: Když někdo něco chce, prostě toho dosáhne. Proč by ne? Jen najít správnou cestu.

Iste jednatelkou a prezidentkou

Nakonec v dražbě padla hranice jednoho milionu, čekala jste to?
Vůbec jsem neměla ponětí, za kolik by se mohlo vydražit. Jen jsem si říkala, že kdybych tento nástroj měla prodat, stál by aspoň půl milionu korun.

Vydražené peníze putují na dostavbu školy v Dobřanech na Královéhradecku. Proč tam?

Je to alternativní škola, kde zkouší různé metody vyučování. V létě se učí třeba na louce. Na chodbách mají hudební nástroje, na nichž si děti mohou o přestávkách hrát a nezlobí. Sám pan ředitel je vede k týmové práci, aby si vážily jeden druhého a navzájem si pomáhaly.

A kde je tam problém?

Je tam stále více dětí, ale ty se nemají kde učit. Nyní se učí v různých budovách nebo tam, kde je zrovna místo. Takže škola potřebuje peníze na dostavbu. Panu řediteli chybělo šest milionů, díky nám mu nějaké peníze přibýly a nyní už mu chybí jen něco okolo dvou a půl milionu korun.

Mluvila jste o dětech a nástrojích. Myslíte, že jsou děti vedeny k hudbě správně?

Mě mrzí, že hudebka je dnes na školách pouze jen volitelný předmět. Když je nějaké dítě kreativní, rádo maluje nebo zpívá, nemá šanci talent rozvíjet. Většina uměleckých škol je přeplněná. Všichni nemůžou být stejní a průměrní. V západních školách běžně fungují školní orchestry, ale nám tohle chybí.

jiný byznys, než mají zdejší automobilky. Je nezájemá, jestli se auto prodá nebo ne, jedou na výkon, na kusy. To je strašně nebezpečné. Najednou dojde dech. V jednu chvíli budou zaměstnanci dobře zaplacení, ale začne klesat produktivita, což se už samozřejmě děje. Nově přichází pracovníci jsou už trochu rozmazlení, protože si mohou vybírat.

Jaký je váš názor na možnost hospodářské krize?

Kdy krize přijde, opravdu nevím, ale přijde. Bude tady opět spousta nezaměstnaných a pro všechny bude všechno drahé. Firmám budou narůstat náklady a budou zdražovat. Začátek a konec jsou u toho, že si vláda musí uvědomit, že musí podpořit i jiné společnosti a podnikatele než jen velké. Ty však dělají 70 až 80 procent HDP, ale jejich zisky odchází jinam. Další problém bude robotizace: co budou dělat ty tisíčky lidí z fabrik?

Dnes je v České republice opačný problém, a to nedostatek zaměstnanců. Jak to je u vás?

U nás je trochu těžší zaučit každého nového. Sám musí chtít a mít trpělivost. Tento rok jsme nabrali padesát lidí, počet zaměstnanců se zvedl na 270. Jenže nového pracovníka musí zaučovat starší zkušený a tím nám klesá produktivita práce a rozvírají se pomyslné nůžky na osobní náklady. Ti noví musí být trpěliví, aby si vydělali peníze za výkon, a ti zkušenější výkon ztrácejí, protože učí ty nové. Zaměstnavatel musí rozdíl doplácet a produktivita klesá, to je obecný jev.

trovských klavírů evropského původu, asi Steinway z Hamburku a Fazoli z Itálie.

Do kolika zemí vyvážíte?

Do pětadesáti, ale každý rok je to jiné. Někde vezmou zakázku jednou za dva, tři roky. Když se podívám na fakturaci za poslední rok, vyváželi jsme do pětaticeti zemí. Největší odběratel je Čína. Mají peníze, jsou ochotni platit a nesmlouvají. Rádi hrají a učí se, snaží se přiblížit západnímu světu.

Kdo nejznámější hrál nebo hraje na vaše nástroje?

Náš klavír střední velikosti má třeba sir Paul McCartney, který na něj doma skládá, nebo Bill Gates. Je jich opravdu spousta, ale hodně z nich nechce být jmenováno. Jde to napříč žánry i světem.

Máte s některým z nich nějaký zážitek?

Vzpomínám na Davida Helfgotta, australského pianistu. V 90. letech vznikl film Záře, který získal osm Oskarů. Byl o mladém pianistovi, kterého otec nutil hrát, a chlapec se zbláznil. Je to smutný, ale zároveň krásný příběh o Davidovi, který všechno překonal a byl úspěšný. Nyní hraje na světových pódii. Právě on si koupil v Austrálii náš koncertní nástroj. Chodil každý den do obchodu a strašně se zamiloval do typu Monsoon. David říkal: To je on, to je můj nástroj. Jeho manželka, která mu dělala manažerku, mu oponovala, že se jim nevejde domů, že by museli vybourat zeď. Ale on se nedal. Zbourali ji a on si do pokoje náš velký koncertní klavír na

nadnárodní firmy. Jak se cítíte, když kolem vás jsou v podobných pozicích spíše muži?

Každé pohlaví má jiný způsob komunikace. Ale všichni snad mají mozek, tak se dokáží domluvit. Já s tím problém nemám. Od mala jsem vyrůstala mezi klukama, takže to neřeším.

A je těžké se mezi muži prosadit?

Pořád říkáte to samé, ať proti vám sedí muž, nebo žena, jen trochu změníte taktiku. Každý má jiné uvažování, jinak to prezentujete muži a jinak ženě. Když zvolíte správnou komunikaci s muži, může to být i výhoda a není důvod se neprosadit.

Letos jste ke 100 letům Československa vyrobili unikátní piano Republika, které se vydražilo za milion korun. V čem je unikátní?

Je to jediné pianino tohoto druhu na světě. Vždycky se snažíme dělat speciální nástroj ke každému významnému výročí. Tento typ nese prvky státnosti - původní vlajku, lvíčka i vyobrazení bývalé republiky s částí Zakarpatské Rusi. Tyto dekorace jsou na nástroji, kterým je zdánlivě standardní černé pianino. Jen vnitřek je udělaný precizněji. Dřevo pochází z lokality, kde se tehdy rozkládalo Československo. Nápad vznikl ve vývojovém centru, model vyšel z hlavy našeho šéfa vývoje Ivana Vaculíka. Říkal: Musím něco vymyslet, protože za pár let bude sto let Československa. Hledal dýhy a dřevo z Česka, Slovenska i Zakarpatské Rusi. Je to unikát, což se velmi dobře odráží na zvuku - hraje skvěle.

Jak dlouho trvala výroba?

Skoro rok. Pracovalo na tom vývojové oddělení, to dalo nástroji charakter. Pak už to přebral tým z výroby. Řekneme, že 80 procent je ruční práce.

Nedávno jste otevřeli Petrof Galery, která se stala krajskou stavbou roku...

My jsme si původně nemysleli, že postavíme galerii v této podobě. Myšlenka vznikla asi před sedmi lety, kdy jsme si říkali, že nemáme místo pro setkávání. Bylo kolem nás čím dál více muzikantů a zahraničních partnerů, proto jsme si řekli, že potřebujeme místo, kde lidem bude dobře a kde bude petrofačká atmosféra. Měli jsme výrobní halu, kterou jsme už nepoužívali.

Čekali jste, že vznikne tak velký projekt?

Původně jsme mysleli, že bude nízkonákladový. Pak jsme si řekli, že přece máme piana čím dál dražší a novou premiérovou značku Ant. Petrof, pod níž nejdražší klavír stojí 4,3 milionu korun. Pomalu začala zrást myšlenka, co všechno potřebujeme ukázat, nebo co v Hradci chybí. Proto jsme se rozhodli vybudovat Petrof Galery. Je tam velký showroom pro naše pianina, klavíry i speciální zakázky. Také kavárna, protože jsme chtěli něco, kde se lidé budou cítit dobře a kde se mohou rozhodnout, jestli si nástroj mají koupit. A pak vznikla velká hala, kde je produkční část. Má 450 míst na sezení a je velmi variabilní. Prostor vyhovuje všem programům. Mohou tam být divadla, kongresy, firemní večírky nebo koncerty, a těch je u nás spousta.

„Strašně bych si přála, abychom přežili všechny otřesy.“

Zuzana Čerálová Petrořová (49) začala jako manažerka a honosila se teutické firmy. V roce 2000 nastoupila do rodinného podniku Petrof, který rodina od státu odkoupila, čímž se zadlužila. Dnes se jeho klavíry a pianina vyvážejí do celého světa. Kromě umístění v žebříčku nejvlivnějších žen Česka v časopisu Forbes získala v soutěži EY Podnikatel 2014 ocenění za udržení tradice výroby hudebních nástrojů. Foto: Martin Veselý, MAFRA

Nejste nyní konkurencí hradské filharmonie?

To si nemyslím. Ve filharmonii je daleko lepší akustika. Oni jsou zařízení na to, že i když tam vystupuje hodně malý soubor a je tam hodně nebo málo lidí, vždycky to zní výborně. My se sice o akustiku na vyšší úrovni snažíme, ale děláme to v hale, která má pevně danou konstrukci. Takže do toho stále investujeme a vylepšujeme to se zkušenými odborníky.

Bude se Petrof Galery ještě nějak měnit?

Řekli jsme si, že první rok bude zkušební, abychom zjistili, jak reaguje veřejnost, o co bude zájem. Zjistili jsme, že se tu velmi dobře odehrávají jak koncerty, tak kongresy. Většina návštěvníků oceňuje, že po přednáškách můžou jít mezi piana. Chtěli jsme, aby tady byla přidaná hodnota a to se, myslím, podařilo. Mnoho lidí rádo korzuje mezi piany s vínem. Když je koncert, máme pauzu 30 minut a nikoliv 20, jako je všude, aby si to lidé užili.

Před deseti lety krize zasáhla i vaši společnost. Jak vidíte její budoucnost?

U nás to je tak, že prodáváme 90 procent do zahraničí a co se týče poptávek - musím zařukat - ty teď vzrůstají. Ekonomika se dostává do ohromné turbulence, ale takhle to nemůže jít navěky. Většina firem dělá něco pro někoho, nedělá konečný výrobek pro spotřebitele. V České republice se dělají převážně výrobky pro jiné zahraniční firmy, které z toho mají konečný zisk. Nás vlastně zahraniční společnosti vyrábějí a to je podle mého problém. Nikdo to u nás neřeší

a nedělají se podmínky pro domácí podnikatele, kteří vyrábí výrobky s vyšší přidanou hodnotou, jako jsme třeba my. Je to protiklad toho, že my piano děláme od a do z.

Můžete to přiblížit, jak to probíhá?

Musíme si najít materiál, nechat dřevo vysušit, udělat polotovary a z nich vyrobit produkt, který musíme umět prodat do zahraničí. I s celou logistikou. Pak jen čekáte, jestli vám zahraniční partner zaplatí. To je naprosto

INZERCE

Centrum SASanka jako osoba pověřená k výkonu SPOD

OSPOD, neboli orgán sociálně právní ochrany dětí, mezi veřejností znám spíše jako strašák, tzv „sociálka“. Ve skutečnosti se jedná o instituci, jejíž primárním zájmem, je zájem dítěte, jeho pohoda a prospívání. Pracovníci Centra SASanka na základě pověření krajským úřadem, jsou schopni zabezpečit výkon SPOD namísto sociálních pracovníků městského úřadu. V praxi to pak vypadá tak, že pracovník městského úřadu vyhodnotí, že v rodině se odehrává nějaká náročná situace, která má negativní dopad na vývoj dítěte. Pracovník Centra na tomto základě poté může do rodiny docházet a pomáhá rodičům hledat cesty v jejich obtížné situaci. Díky komplexnosti naší služby, jsme schopni podpořit rodinu také zapojením psychologa nebo rodinného poradce do řešení situace. Jen v roce 2017 pracovníci Centra podpořili v rámci pověření k výkonu SPOD celkem 129 osob včetně dětí z 39 rodin na Jičínsku.

Aktivity projektu jsou podpořeny z dotačního programu MPSV ze státního rozpočtu v oblasti podpory rodiny.